

b

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 17 grudnia 2021 r.

DIH-3.707.103.2021.AB

DECYZJA DIH - III/90/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.233.ZSE.19.2021.PC Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 21 października 2021 r. (nr akt: DO.8361.163.2021), na mocy której przedsiębiorcy Panu Tadeuszowi Szmigiel, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: Sklep Przemysłowy "TEDI" Tadeusz Szmigiel, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 20-27 sierpnia 2021 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DO-151/2021 z 20 sierpnia 2021 r., przeprowadzili kontrolę w Sklepie przemysłowym, mieszczącym się przy (...), należącym do przedsiębiorcy (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: (...) (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwanego dalej: „Prawem przedsiębiorców”), nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy (...).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH sprawdzili 10 partii losowo wybranego sprzętu elektrycznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych. W związku z tym, że kontrolowany posiadał w ofercie sprzęt elektryczny, podlega on obowiązkom dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie.

W dniu rozpoczęcia kontroli ustalono, że ww. przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, a wskazujących że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W toku kontroli inspektorzy poinformowali kontrolowanego o konsekwencjach wynikających z art. 91 pkt 25 i 26 lit c ustawy o zużytym sprzęcie, za nieprzestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ww. ustawy.

Przedsiębiorca w oświadczeniu z 27 sierpnia 2021 r. wskazał, że powierzchnia sprzedaży wynosi ok. 200 m². nieodpłatnie przyjmuje drobny sprzęt gospodarstwa domowego bez konieczności zakupu nowego, prowadzi wyłącznie sprzedaż sprzętu w punkcie sprzedaży, nie dostarcza sprzętu nabywcom oraz nie prowadzi sprzedaży przez Internet. Ponadto przedsiębiorca oświadczył, że uzupełnił brakujące informacje wymagane przepisami ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 27 sierpnia 2021 r. (nr akt kontroli DO.8361.163.2021), do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem z dnia 23 września 2021 r., poinformował przedsiębiorcę (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa stronie przysługuje prawo do wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie przedsiębiorca wskazał, że w całym okresie działalności, żaden z klientów nabywających sprzęt elektryczny nie wyraził chęci pozostawienia zużytego sprzętu w jego placówce, nie było również pytań o inne punkty, w których można zostawić zużyty sprzęt. Przedsiębiorca, wskazując na powyższe twierdzi, że „nie był świadom, iż ma obowiązek umieszczania

w widocznym miejscu informacji zawierającej przepis art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.” Ponadto kontrolowany dodał, że po uzyskaniu takiej informacji od kontrolujących, niezwłocznie wydrukował i wywiesił w widocznym miejscu odpowiednie przepisy. W powyższym piśmie zwrócił się również z prośbą o odstąpienie od wymierzania kary.

W dniu 21 października 2021 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy Panu (...), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: (...), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy,
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

W dniu 17 listopada 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj.

- art. 7 Kpa w związku z art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że powierzchnia sklepu poświęcona sprzedaży wynosi co najmniej 400 m², podczas gdy całkowita powierzchnia sklepu wynosi 373,51 m², a część poświęcona sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych to około 50 m² z całkowitej powierzchni sprzedaży wynoszącej 250 m², co czyni postępowanie bezprzedmiotowym i prowadzi do umorzenia postępowania;
- art. 7, 77 § 1 oraz 80 Kpa polegający na niewyczerpującym zebraniu i nierozpatrzeniu całego materiału dowodowego, w tym nieprzesłuchaniu pracowników sklepu i wbrew dotychczasowym ustaleniom niedostrzeżeniu, że klienci posiadali wiedzę od pracowników o obowiązkach określonych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie i nie istniały żadne przeszkody, aby klient oddał zużyty sprzęt (...) co skutkowało niepodjęciem wszelkich kroków niezbędnych do wyjaśnienia i załatwienia sprawy, a co przy dołożeniu należytej staranności powinno prowadzić do umorzenia postępowania;
- art. 8 Kpa poprzez podważenie zaufania do władzy publicznej przez pominięcie kluczowego dowodu, że zatrudnieni pracownicy firmy informowali klientów o możliwości nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw rolnych, co wypełniało definicję i formę komunikatu, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1- 3 ww. ustawy;
- art. 9 Kpa poprzez zaniechanie poinformowania przedsiębiorcy o ciężącym na nim obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, podczas gdy prawidłowe powiadomienie właściciela sklepu o powstałym obowiązku przed wymierzeniem kary skutkowałoby spełnieniem powstałego zobowiązania;
- art. 9 w zw. z art. 11 Kpa poprzez niewyjaśnienie stronie zasad powstałego zobowiązania i niewyznaczenie terminu na wprowadzenie przepisu art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie

w warunkach prowadzonej działalności, a co skutkowałoby załatwieniem sprawy bez potrzeby wymierzania kary w wysokości 5 000 zł, która została nałożona natychmiast bez dania możliwości naprawy błędu z pominięciem stosowania środków karnych;

- art. 10 § 2 i 11 § 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców poprzez podważenie zasady zaufania do przedsiębiorcy z góry przyjętym założeniem, że działał on nieuczciwie, podczas gdy zobowiązujące poinformowanie przedsiębiorcy o powstałym obowiązku, zamiast wymierzenia mu kary usunęłyby powstałe wątpliwości i skutkowało rozstrzygnięciem na korzyść, co wypełniłoby przesłanki celowościowe ww. ustawy;
- art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez nieumorzenie postępowania w zakresie nałożonej kary administracyjnej podczas gdy w dotychczasowym postępowaniu skarżący poinformował o niezwłocznym sprostowaniu oświadczenia oraz dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby naruszenie usunąć, co w świetle zasady prawa administracyjnego, że uczestnicy są zobowiązani do należytego i wyczerpującego informowania stron o przysługujących im prawach nie znalazło odzwierciedlenia w stanie sprawy;
- art. 11 w zw. z art. 107 § 3 Kpa poprzez niewypowiedzenie się w zakresie wniosku przedsiębiorcy o umorzenie postępowania w dotychczasowej korespondencji, w którym przedstawił on organowi okoliczności, które powinny podlegać pozytywnej ocenie pod kątem realizacji zobowiązania i informowaniu klientów o obowiązkach z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, co świadczy o należytej staranności i czynienia przez przedsiębiorcę wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło.

W związku z powyższym strona wniosła o:

- 1) Umorzenie dotychczas wydanych decyzji wymierzających karę w wysokości 5 000 zł z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1 – 3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 2) Wstrzymanie wykonania decyzji;
- 3) Zwrot kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Pismem z dnia 24 listopada 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: (...), o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji PO.233.ZSE.19.2021.PC Mazowieckiego WIIH z dnia 21 października 2021 r. (nr akt: DO.8361.163.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o użytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o użytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Natomiast zgodnie z art. 93 ust. 4. jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub, że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowieckiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca Pan (...), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...), nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o użytych sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o użytych sprzęcie. Tym samym działania Mazowieckiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła naruszenie przepisów art. 7 Kpa w związku z art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że powierzchnia sklepu poświęcona sprzedaży wynosi co najmniej 400 m², podczas gdy całkowita powierzchnia sklepu wynosi 373,51 m², a część poświęcona sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych to około 50 m² z całkowitej powierzchni sprzedaży wynoszącej 250 m², co czyni postępowanie bezprzedmiotowym i prowadzi do umorzenia postępowania.

Odnosząc się do powyższego zarzutu strony, Prezes UOKiK podkreśla, że obowiązki informacyjne wynikające zarówno z art. 37 ust. 4, jak i art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie dotyczą wszystkich dystrybutorów sprzętu elektrycznego i elektronicznego, bez względu na wielkość powierzchni sprzedaży jednostki handlu detalicznego.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 za dystrybutora – uważa się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Natomiast za udostępnianie na rynku zgodnie z pkt 17 ww. artykułu rozumie się dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Z uwagi na oferowanie do sprzedaży sprzętu elektrycznego, przedsiębiorca (...), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...), spełnia definicję dystrybutora, a więc podlega obowiązkowi informacyjnym, o których mowa m.in. w art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie.

Za błędne należy uznać twierdzenie strony, że Mazowiecki WIIH przyjął, że powierzchnia sklepu u kontrolowanego wynosi ponad 400 m², gdyż organ drugiej instancji nie dopatrył się takiego twierdzenia w żadnym miejscu w decyzji. Mazowiecki WIIH na stronie drugiej skarżonej decyzji przytoczył przepisy art. 37 ust. 1 - 3 mówiące o obowiązkach dystrybutorów, w tym tych prowadzących jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży co najmniej 400 m², jednak zapis ten nie stanowił oceny wielkości powierzchni placówki prowadzonej przez kontrolowanego. W związku z powyższym niniejszy zarzut należy uznać za bezzasadny.

Kolejnym zarzutem strony jest naruszenie art. 7, 77 § 1 oraz 80 Kpa polegający na niewyczerpującym zebraniu i nierozpatrzeniu całego materiału dowodowego, w tym nieprzesłuchaniu pracowników sklepu i wbrew dotychczasowym ustaleniom niedostrzeżeniu, że klienci posiadali wiedzę od pracowników o obowiązkach określonych w art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, i że nie istniały żadne przeszkody, aby klient oddał użyty sprzęt (...) co skutkowało niepodjęciem wszelkich kroków niezbędnych do wyjaśnienia i załatwienia sprawy, a co przy dołożeniu należytej staranności powinno prowadzić do umorzenia postępowania. Ponadto strona zarzuca naruszenie art. 8 Kpa poprzez podważenie zaufania do władzy publicznej przez pominięcie kluczowego dowodu, że zatrudnieni pracownicy firmy informowali klientów o możliwości nieodpłatnego przyjęcia użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw rolnych, co wypełniało definicję i formę komunikatu, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że podstawą do wymierzenia kary przedsiębiorcy Panu (...), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: (...), było naruszenie przepisów ustawy o użytym sprzęcie, tj. stwierdzenie w pierwszym dniu kontroli braku wszystkich informacji wymaganych art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 o użytym sprzęcie. Powyższe zostało udokumentowane w Protokole kontroli z 27 sierpnia 2021 r. nr DO.8361.163.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag. Nie ma w tym wypadku wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego, nie kwestionuje go również sam przedsiębiorca, wskazuje jedynie, w piśmie z 1 października 2021 r., że z uwagi na to, że żaden z klientów nabywających sprzęt elektryczny nie wyraził chęci pozostawienia użytego sprzętu w jego placówce, nie było również pytań o inne punkty, w których można zostawić użyty sprzęt nie był świadomy, iż ma obowiązek umieszczenia

w widocznym miejscu informacji o której mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Ponadto kontrolujący dodał, że po uzyskaniu takiej informacji od kontrolujących, niezwłocznie wydrukował i wywiesił w widocznym miejscu odpowiednie przepisy. Należy również stwierdzić, że stan faktyczny został opisany w ww. protokole w sposób jasny, zrozumiały, jak również niewymagający dodatkowych wyjaśnień czy ustaleń. Inspektorzy zwarli również w protokole kontroli

adnotację, że w toku kontroli poinformowali przedsiębiorcę o konsekwencjach wynikających z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznaje za całkowicie chybiony, zarzut naruszenia art. 7, 77 § 1 oraz 80 Kpa polegający na niewyczerpującym zebraniu i nierozpatrzeniu całego materiału dowodowego, gdyż w jego opinii ustalenia zebrane i opisane w protokole kontroli są wystarczające do podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania i wydania decyzji mającej na celu wymierzenie kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Nie ma w tym wypadku potrzeby podejmowania dodatkowych czynności polegających np. na przesłuchaniu pracowników sklepu.

Organ drugiej instancji nie zgadza się również z przedsiębiorcą, że informowanie przez pracowników sklepu o możliwości nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu wypełnia definicję i formę komunikatu, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie. Zarówno przepisy art. 37 ust. 4, jak i art. 39 pkt 2 niniejszej ustawy jednoznacznie wskazują, że „Dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji”, a zatem inna forma (ustne informowanie klientów) jest niewystarczająca i nie będzie stanowiła wypełnienia obowiązków nałożonych ww. przepisami. W związku z powyższym należy uznać, że fakt czy klienci byli informowani ustnie przez pracowników, nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, co uzasadnia nieuwzględnienie tego faktu przez organ pierwszej instancji, a tym samym zarzut naruszenia art. 8 Kpa jest chybiony.

Zdaniem skarżącego doszło do naruszenia art. 9 w zw. z art. 11 Kpa poprzez niewyjaśnienie stronie zasad powstałego zobowiązania i niewyznaczenie terminu na wprowadzenie przepisu art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie w warunkach prowadzonej działalności, a co skutkowałoby załatwieniem sprawy bez potrzeby wymierzania kary w wysokości 5 000 zł, która została nałożona natychmiast bez dania możliwości naprawy błędu z pominięciem stosowania środków karnych, organ drugiej instancji uważa ten zarzut za całkowicie bezzasadny.

Dodatkowo strona stwierdziła, że Mazowiecki WIIH z góry przyjął założenie, że kontrolowany działał nieuczciwie, podczas gdy zobowiązujące poinformowanie przedsiębiorcy o powstałym obowiązku, zamiast wymierzenia mu kary usunęłoby powstałe wątpliwości i skutkowało rozstrzygnięciem na korzyść, co wypełniłoby przesłanki celowościowe ww. ustawy, co spowodowało naruszenie art. 10 § 2 i art. 11 § 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162), zwane dalej: „Prawem przedsiębiorców” poprzez podważenie zasady zaufania do przedsiębiorcy.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z ustawą o Inspekcji Handlowej, Inspekcja Handlowa jest wyspecjalizowanym organem kontroli powołanym do ochrony interesów i praw konsumentów oraz interesów gospodarczych państwa. Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH przeprowadzili kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o zużytym sprzęcie i zgodnie z art. 93 ust. 2, w przypadku naruszenia przez kontrolowanego przepisów art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 niniejszej ustawy, organ uwzględniając przepisy art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie oraz 189f Kpa, miał obowiązek wymierzyć w drodze decyzji administracyjną karę pieniężną. Należy tutaj podkreślić, że obowiązkiem przedsiębiorcy jest znajomość i stosowanie przepisów prawa. W toku kontroli przeprowadzonej u przedsiębiorcy Pana (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: (...), stwierdzono nieprawidłowości polegające na niewidocznieniu przez przedsiębiorcę informacji wymaganych przepisami art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Zgodnie z treścią zawartą na karcie 2 protokołu kontroli,

kontrolowany uwidocznili w punkcie sprzedaży jeszcze w toku kontroli brakujące informacje, dlatego też organ pierwszej instancji nie miał potrzeby nakładania na kontrolowanego zobowiązania do podjęcia działań naprawczych. Należy jednak tutaj podkreślić, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli. Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o użytych sprzeczności, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej (co miało miejsce w tej sprawie). Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 10 § 2 i art. 11 § 1 Prawo przedsiębiorców, Prezes UOKiK stwierdza iż jest on całkowicie niezasadny. Organ drugiej instancji wskazuje, że ustalony w toku kontroli stan faktyczny został w sposób jasny i niebudzący wątpliwości opisany w protokole kontroli. Nie kwestionował ich również przedsiębiorca. Zarówno organ pierwszej, jak i drugiej instancji nie ma co do niego żadnych wątpliwości. Prezes UOKiK nie ma również wątpliwości co do normy prawnej, gdyż ona w sposób jasny i niewymagający dodatkowych wyjaśnień wskazuje, jakie obowiązki informacyjne zostały nałożone na dystrybutora, wynikające z art. 37 ust. 4 jak i 39 pkt. 2 ustawy o użytych sprzeczności. Tak więc zarzut naruszenia przepisów Prawa przedsiębiorców jest chybiony.

Strona zarzuciła również naruszenie art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzeczności poprzez nieumorzenie postępowania w zakresie nałożonej kary administracyjnej podczas gdy w dotychczasowym postępowaniu skarżący poinformował o niezwłocznym sprostowaniu oświadczenia oraz dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby naruszenie usunąć, co w świetle zasady prawa administracyjnego, że uczestnicy są zobowiązani do należytego i wyczerpującego informowania stron o przysługujących im prawach nie znalazło odzwierciedlenia w stanie sprawy. Ponadto zdaniem strony organ nie wypowiedział się w zakresie wniosku przedsiębiorcy o umorzenie postępowania w dotychczasowej korespondencji, w którym przedstawił on organowi okoliczności, które powinny podlegać pozytywnej ocenie pod kątem realizacji zobowiązania i informowaniu klientów o obowiązkach z art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzeczności, co świadczy o należytej staranności i czynienia przez przedsiębiorcę wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Powyższe w opinii strony stanowiło naruszenie art. 11 w zw. z art. 107 § 3 Kpa.

Prezes UOKiK odnosząc się do powyższych zarzutów, stwierdza iż są one całkowicie niezasadne. Aby organ mógł podjąć decyzję o niewszczynaniu postępowania w sprawie nałożenia kary, przedsiębiorca musi przedstawić organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W niniejszej sprawie przedstawione argumenty i dowody w sprawie nie pozwalają na zastosowanie niniejszego przepisu. Wskazanie przez

skarżącego, niewiedzy i brak świadomości istnienia obowiązków nałożonych art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, jako powodu braku uwidocznienia informacji wymaganych przepisami, pozwala na stwierdzenie, iż naruszenie to powstało w wyniku zaniedbania i niezachowania należytej staranności. Jeżeli przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności, to rozsądne jest oczekiwanie od przedsiębiorcy, iż będzie on stosował się do obowiązujących przepisów prawa. Prezes UOKiK podkreśla ponadto, że przedsiębiorca, jako profesjonalny uczestnik obrotu powinien znać obowiązujące przepisy i je stosować, gdyż to on odpowiada za nieprawidłowości dotyczące niewykonania obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie.

Prezes UOKiK podziela opinię organu pierwszej instancji, że nieświadomość nie jest to okoliczność zmniejszająca odpowiedzialność strony, a dodatkowo nie jest to sytuacja mogąca być powodem do niewszczynania postępowania zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, czy odstąpienia od wymierzania kary. Powyższe twierdzenia zostały przez Mazowieckiego WIIH zawarte w skarżonej decyzji. Organ drugiej instancji po analizie skarżonej decyzji nie stwierdził naruszenia art. 11 w zw. z art. 107 § 3 Kpa, gdyż zawarte zostało w niej zarówno uzasadnienie faktyczne, prawne w sposób czytelny, jak również organ uzasadnił wszelkie przesłanki, którymi się kierował przy wydawaniu decyzji.

Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w związku z czym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w troku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawodawcy było umożliwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 niezależnie od prowadzonej przezeń powierzchni sprzedaży. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu

detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu również jest bardzo istotna. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym każdy dystrybutor, niezależnie od zakresu jego działalności, powinien mieć uwidocznione informacje wynikające z art. 37 ust. 1 - 3, jak również wynikające z art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Mazowiecki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużyтым sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Mazowieckiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania.

Odnosząc się do wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 130 § 2 Kpa wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sędowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)